

vékony bőrén az alkony
rajzokat érezett széjjel
hártyáin kék pára kelt
japán papíron vízjel

fülemben messzi nagy dobok
szóltak fekete nagy dobok
dadogtak sötét dalokat dobogtak
ahogy a távolban doboltak

részeg volt a lelkem
és fenn az éj szikár csillogása
tapintható volt érdes és hideg

lenn én voltam én a bársony
a fekete nagy dobozban
ismerője mindegy hogy kinek